

Arrest

nr. 216 922 van 14 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VAN OVERDIJN
Messidorlaan 330/box 1
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat B. VAN OVERDIJN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 april 2016 en heeft zich op 2 mei 2016 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 8 december 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster werd gehoord op 19 juni 2017 en op 1 september 2017.

1.3. Op 11 juni 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze

beslissing werd op 13 juni 2018 aangetekend verzonden. De beslissing werd opnieuw betekend op 28 juni 2018.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Algerijnse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Annaba. U bent van religie een soennitische moslima. U bent geboren op 23 juli 1986. U woonde vanaf uw geboorte tot uw zesde in de Lissatonstraat in het centrum van Annaba. Daarna verhuisde u met uw familie naar de Zamouli Abdelbaki-straat in Annaba. U woonde daar tot aan uw vertrek uit Algerije. U behaalde uw bachelor in de rechten. In 2006 leerde u uw huidige partner, Y.(...) A.(...) (CG 16/(...), O.V. 8.(...)), kennen aan de universiteit. Eind 2012 vroeg uw huidige partner u ten huwelijk. Uw familie stond eerst afwijzend ten aanzien van jullie verbintenis gezien uw partner Y.(...) A.(...) niet van Algerijnse afkomst was. U kon uw familie echter overtuigen waarna ze uiteindelijk instemden met jullie huwelijk. Op 15 januari 2013 vond jullie religieus huwelijk plaats bij uw tante. Omwille van uw echtgenoot zijn illegale aanwezigheid op het Algerijns grondgebied ondervonden jullie problemen om jullie huwelijk te legaliseren. In maart 2013 besloot uw echtgenoot terug te keren naar de Gazastrook omwille van zijn moeilijke situatie in Algerije, i.c. zijn illegaliteit aldaar. U reisde samen met uw echtgenoot via Egypte naar de Rafah grensovergang. U kreeg echter geen toestemming om Gaza te betreden. Jullie bleven zo'n 9 dagen aan de grens en uiteindelijk besloot u om terug te reizen naar Algerije en reisde uw echtgenoot alleen verder naar de Gazastrook. Uw echtgenoot verbleef tot september 2014 in de Gazastrook. Tijdens die periode werd uw echtgenoot verschillende malen aangehouden door de autoriteiten in de Gazastrook. Toen uw ouders op de hoogte werden gesteld van de verschillende arrestaties van uw echtgenoot, zette men u onder druk om uw huwelijk te beëindigen. In september 2014 keerde uw echtgenoot terug naar Algerije. Uw ouders zouden Y.(...) tweemaal gevraagd hebben om het huis te verlaten en u meermaals onder druk hebben gezet om van hem te scheiden. In januari 2016 slaagden u en u echtgenoot er uiteindelijk toch in wettelijk te huwen in Algerije. Uit schrik echter om alsnog gedwongen te worden uw huwelijk te verbreken besloot u, samen met uw man, het land te verlaten. U verbleef één nacht bij uw tante waarna u en uw echtgenoot op 13 maart 2016 Annaba verlieten. Jullie trokken naar de Marokkaanse grens. Op 15 maart konden jullie op illegale wijze, én met behulp van een smokkelaar, de Marokkaanse grens oversteken. U kon op 16 maart 2016 bij Melilla de grens met Spanje oversteken, uw echtgenoot had echter minder geluk en werd tegengehouden en gedurende twee weken vastgehouden. Op 6 april 2016 slaagde hij er eveneens in om de het Spaans grondgebied te bereiken. Jullie reisden illegaal, via Frankrijk, naar België waar jullie op 29 april 2016 aankwamen. U en uw echtgenoot dienden op 2 mei 2016 een verzoek om internationale bescherming in. Sinds uw vertrek uit Algerije wordt u door door uw broers met de dood bedreigd. U vreest ook dat uw familie u en uw echtgenoot uit elkaar zal halen ingeval van een terugkeer naar Algerije.

Op 22 april 2017 beviel u in België van uw zoontje Ar.(...) (O.V. 8.(...)).

Ter staving van uw asiel relaas legde u volgende stukken neer: uw identiteitskaart (origineel) en uw paspoort (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vervolgens dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, dit om onderstaande redenen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in Algerije enerzijds vreest door uw familie gedwongen te zullen worden om uw huwelijk te beëindigen, en anderzijds vreest verminkt en/of vermoord te worden door uw broers

omwille van uw vertrek (zie CGVS dd. 01.09.2017, p. 2). Dient vooreerst te worden opgemerkt dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht die het bestaan van dergelijke plannen ondersteunen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw familie reeds sinds 2009 gekant was tegen uw relatie met uw huidige echtgenoot, dit omwille van zijn Palestijnse afkomst alsook zijn herhaaldelijke arrestaties in de Gazastrook gedurende zijn verschillende verblijven aldaar (zie CGVS dd. 01.09.2017, p. 2). Het mag bijgevolg ten zeerste verbazen dat uw familie, indien zij effectief gekant was tegen uw huwelijk, u in 2012 alsnog de toestemming gaf om te trouwen (zie CGVS dd. 19.06.2017, p.3 – zie CGVS dd. 01.09.2017, p. 2). In dit verband verklaarde u dat u uw ouders kon overtuigen om toch in te stemmen met het huwelijk. U stelde: “Uiteindelijk heb ik ze kunnen overtuigen; ik zei het is mijn keuze. Bovendien heeft hij in Algerije gestudeerd. Het is niet dat hij niet studeerde” (zie CGVS dd. 19.06.2017, p. 3). U verklaarde voorts de u serieuze problemen begon te krijgen met uw familie in 2013 na uw terugkeer naar Algerije en dit nadat u aan de Rafah grenspost werd tegengehouden en Gaza niet binnenmocht. Toen begon uw familie de druk om uw huwelijk te ontbinden verder op te voeren (zie CGVS dd. 01.09.2017, p. 2). Zo stelde u uitdrukkelijk: “Pak maar toen ik naar Gaza ging in 2013. Toen begonnen serieuze problemen. Toen was het verboden” (zie CGVS dd. 01.09.2018, p. 2). Het is echter opmerkelijk dat, ondanks het feit dat uw familie gekant was tegen uw huwelijk en rekening houdend met het gegeven dat uw echtgenoot in 2014 terugkeerde naar Algerije, uw familie sinds uw terugkeer naar Algerije in 2013, en dit tot aan uw vertrek in 2016, ogenschijnlijk nooit enige poging heeft ondernomen om uw huwelijk te laten ontbinden. U gevraagd of uw familie concrete stappen heeft ondernomen om u te laten scheiden, antwoordde u ‘neen’ (zie CGVS dd. 1.09.2017, p. 2). Bovenstaande doet reeds ernstige twijfels rijzen bij uw verklaringen als zou uw familie u onder druk zetten om te scheiden. Er kan immers logischerwijs verondersteld worden dat, indien uw familie waarlijk tegen uw huwelijk gekant was en men u – zoals u met uw verklaringen wil doen uitschijnen – op dermate grote wijze onder druk zette om uw huwelijk te ontbinden, hiertoe concrete stappen zouden zijn gezet.

Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u, ondanks de bezwaren van uw familie, in januari 2016 wettelijk gehuwd bent met uw echtgenoot (zie CGVS dd. 19.06.2017, p. 3). Uw familie zou voorafgaand aan uw wettelijk huwelijk hiervan niet op de hoogte zijn geweest (zie CGVS dd. 19.06.2017, p. 8). Dit doet de wenkbrauwen fronsen. Het kan vooreerst weinig overtuigen dat u uw huwelijk achter de rug van uw familie zou hebben kunnen regelen gezien de gerechtelijke procedure die moest worden doorlopen om uw huwelijk te laten registeren (zie CGVS dd. 19.06.2017, p. 3). Vervolgens is het bevreemdend te moeten vaststellen dat uw neef, de zoon van uw tante aan moederszijde, als één van de getuigen bij de rechtbank aanwezig was bij uw wettelijk huwelijk. U vermoedt dat uw neef uw familie op de hoogte heeft gebracht van uw wettelijk huwelijk (zie CGVS dd. 19.06.2017, p. 8). Het mag verbazen dat u, ondanks uw vrees voor uw familie en de druk om te scheiden, het ogenschijnlijk toch noodzakelijk vond om uw neef als getuige te gebruiken. Indien u werkelijk uw huwelijk achter de rug van uw familie om wou voltrekken is het weinig aannemelijk dat u op dergelijke wijze te werk zou zijn gegaan. U kon immers niet uitsluiten dat uw neef de rest van de familie op de hoogte zou stellen van de gebeurtenissen. Dient hier voorts nog te worden aan toegevoegd dat uit uw verklaringen ook niet blijkt dat uw familie, éénmaal ze weet hadden van jullie wettelijk huwelijk, stappen heeft gezet om jullie huwelijk alsnog te ontbinden. Zoals reeds aangehaalde verklaarde u zelf uitdrukkelijk dat uw familie hiertoe nooit concrete stappen heeft ondernomen (zie CGVS 1/9/2017 p. 2).

Vervolgens blijkt uit uw verklaringen dat u Algerije pas in maart 2016 heeft verlaten alsook dat u, na uw terugkeer van aan de Gazastrook, tot aan uw vertrek in maart 2016 in uw ouderlijk huis verbleef (zie CGVS dd. 19.06.2017, p. 3). Het voorafgaande ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw voorgehouden vrees. Er kan immers logischerwijs worden verondersteld dat u, indien u werkelijk vreesde om gedwongen te moeten scheiden zich onmiddellijk in veiligheid zou hebben gebracht en niet nog verschillende jaren in uw ouderlijk huis zou hebben verbleven.

Aangaande uw vrees door uw familie ingeval van een terugkeer alsnog te zullen worden gedwongen van uw echtgenoot te scheiden dan wel door hen te zullen worden vermoord, moet worden opgemerkt dat hieraan evenmin geloof gehecht kan worden. Gezien u geenszins aannemelijk heeft kunnen maken dat uw familie daadwerkelijk gekant is tegen uw huwelijk én rekening houdend met het feit dat zij in het verleden nooit concrete pogingen hebben ondernomen om uw huwelijk te ontbinden kan het bijgevolg weinig overtuigen dat u bij terugkeer naar Algerije alsnog onder druk zou worden gezet door uw familie om uw huwelijk te ontbinden dan wel vermoord zou worden. Dat uw familie u zou willen vermoorden betreft bovendien een loutere bewering die u op geen enkele manier kan staven. De waarachtigheid van uw beweerde vrees te zullen worden vermoord door uw familie, wordt bovendien bijkomend onderuit

gehaald door de vaststelling dat u tot op heden in contact staat met uw broer H.(...) en één van uw nichten.

De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw paspoort alsook uw identiteitskaart hebben louter betrekking op uw persoonsgegevens die op zich niet ter discussie staan. Deze elementen hebben echter geen uitstaans met uw situatie in uw land van herkomst. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat in hoofde van uw partner Y.(...) A.(...) (CG 16/(...), O.V. 8.(...)) werd besloten tot toekenning van de vluchtelingenstatus. Het CGVS wenst hierbij echter te benadrukken dat elke asielaanvraag individueel onderzocht dient te worden en op zijn eigen individuele merites dient te worden beoordeeld. .

Volledigheidshalve dient te worden toegevoegd dat u voor **het verkrijgen van een verblijfsvergunning op basis van het statuut van uw echtgenoot en uw zoon**, zich dient te wenden tot de hiertoe geeigende procedure.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur, de artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 62, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), en een manifeste appreciatiefout, onderneemt verzoekster een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad, voert verzoekster tevens het principe van de eenheid van familie aan. Zij onderlijnt onder andere dat het principe van de eenheid van familie van toepassing is zowel voor personen die reeds in het land van herkomst ten laste waren van een internationaal beschermd persoon, als voor personen die ten laste zijn van de internationaal erkende persoon na vertrek uit het land van herkomst en ze geeft aan dat in geval van de toepassing van het principe er geen individueel onderzoek moet zijn om dezelfde status toe te kennen. Volgens verzoekster zijn bijgevolg de voorwaarden vervuld en moet zij de status van vluchteling toegekend worden op basis van het principe eenheid van familie.

2.2. Verzoekster voegt geen nieuwe stukken aan haar verzoekschrift.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) er onvoldoende elementen werden aangebracht die het bestaan ondersteunen van plannen vanwege haar broers om haar te verminken en te vermoorden, (ii) zij ondanks de bezwaren van haar familie in januari 2016 wettelijk gehuwd is met haar echtgenoot, (iii) haar familie nooit concrete stappen ondernomen heeft om het huwelijk alsnog te ontbinden, (iv) zij pas in maart 2016 haar land verlaten heeft en vanaf haar terugkeer van de Gazastrook tot aan haar vertrek in maart 2016 nog in het ouderlijke huis verbleef, (v) er evenmin geloof gehecht kan worden aan haar vrees bij terugkeer en haar waarachtigheid bijkomend onderuit gehaald wordt door de vaststelling dat ze tot op heden in contact staat met haar broer H.(...) en één van haar nichten, en (vi) de documenten die ze voorlegt voorgaande appreciatie niet in positieve zin kunnen veranderen.

In de bestreden beslissing wordt tevens opgemerkt dat in hoofde van haar partner werd besloten tot toekenning van de vluchtelingenstatus en zij zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op basis van het statuut van haar echtgenoot en zoon dient te wenden tot de hiertoe geeigende procedure.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft

kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X).

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 11 juni 2018 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.4. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt echter in dat het moet worden begrepen als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekende partij de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien zij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Uit verzoeksters verklaringen en de door haar neergelegde documenten blijkt dat zij over de Algerijnse nationaliteit beschikt. Dienvolgens dient haar vraag tot internationale bescherming te worden beoordeeld ten aanzien van Algerije.

2.4. Verzoekster voert aan dat zij problemen kende in Algerije met haar familie omwille van haar relatie/huwelijk met haar huidige echtgenoot. Verzoekster verwijt het CGVS enerzijds geen rekening te hebben gehouden met de “context” van haar familie, anderzijds haar te weinig hebben bevraagd over dit punt. Verzoekster wijst dienaangaande naar haar familie die heel traditioneel is en stelt dat een relatie buiten het huwelijk ondenkbaar is. Zij wijst erop dat ook na het huwelijk haar familie tegen de relatie is.

Volgens verzoekster heeft zij geen contact meer met haar familie en stelt zij dat haar familie mogelijks iets ondernomen heeft tegen het huwelijk. Verzoekster meent dan ook dat haar vrees actueel is.

Verzoekster kan met haar argumentatie niet overtuigen. Immers, zelfs indien haar familie traditioneel zou zijn geweest en zij tegen een relatie buiten het huwelijk zouden zijn geweest, weerlegt verzoekster niet dat zij, blijkens haar verklaringen op het commissariaat-generaal, een relatie had met een Palestijnse man sinds 2009 en haar familie in 2012 wel degelijk toestemming gaf voor een huwelijk, aangezien zij hen kon overtuigen. (zie CGVS dd. 19.06.2017, p.3 – zie CGVS dd. 01.09.2017, p. 2; *“Uiteindelijk heb ik ze kunnen overtuigen; ik zei het is mijn keuze. Bovendien heeft hij in Algerije gestudeerd. Het is niet dat hij niet studeerde”* (zie CGVS dd. 19.06.2017, p. 3)). Daarnaast dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet betwist dat zij in 2016 overging tot een wettelijk huwelijk waarvan haar neef getuige was. Haar verweer dat zij geen andere keuze had dan een rechtelijke procedure te volgen, zij een getuige moest hebben voor haar huwelijk en het bestuur daarover geen verdere vragen heeft gesteld, doet geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat *“Het mag verbazen dat u, ondanks uw vrees voor uw familie en de druk om te scheiden, het ogenschijnlijk toch noodzakelijk vond om uw neef als getuige te gebruiken. Indien u werkelijk uw huwelijk achter de rug van uw familie om wou voltrekken is het weinig aannemelijk dat u op dergelijke wijze te werk zou zijn gegaan. U kon immers niet uitsluiten dat uw neef de rest van de familie op de hoogte zou stellen van de gebeurtenissen. Dient hier voorts nog te worden aan toegevoegd dat uit uw verklaringen ook niet blijkt dat uw familie, éénmaal ze weet hadden van jullie wettelijk huwelijk, stappen heeft gezet om jullie huwelijk alsnog te ontbinden. Zoals reeds aangehaalde verklaarde u zelf uitdrukkelijk dat uw familie hiertoe nooit concrete stappen heeft ondernomen (zie CGVS 1/9/2017 p. 2).”* Verzoekster kan ook bezwaarlijk volhouden dat zij over bepaalde zaken die haar wettelijk huwelijk betreffen niet bevraagd is, noch licht zij toe welke uitleg zij had kunnen geven voor de keuze van haar neef als getuige van haar huwelijk.

Waar verzoekster verder aangeeft dat de Algerijnse overheid geen bescherming kan bieden aan een vrouw die haar broers of vader vreest in een patriarchale samenleving en ze aangeeft dat ze er bij terugkeer alleen voor staat en zich onmogelijk kan verdedigen tegenover haar familie, gaat ze voorbij aan de bestreden beslissing waar terecht wordt besloten dat verzoekster haar vrees voor haar familie niet aannemelijk maakt.

Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van verzoekster worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing in voldoende mate. Wanneer er zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielrelaas, bestaat er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève te toetsen.

2.5. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven en stelt dat zij behoort tot een risicogroep van *“degene die aan hun familie ongehoorzaam zijn”*, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon.

2.6. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Algerije actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.7.1. Verzoekster beroept zich op het beginsel van eenheid van familie en verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om aan te geven dat zij aan de voorwaarden voldoet die de Raad stelt om in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus op basis van het principe eenheid van familie. Verzoekster haalt aan dat ze de partner is van een erkend vluchteling, ze in het land van herkomst zijn getrouwd en samenleven in België, en dat ook haar kind een erkend vluchteling is.

2.7.2. De Raad wijst er te dezen op dat UNHCR in de paragrafen 181 tem 188 van het '*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*' stelt dat vier voorwaarden moeten vervuld worden om in het kader van een familie-eenheid erkend te worden als vluchteling (*in extenso* de subsidiaire beschermingsstatus): verzoekster moet behoren tot het kerngezin van de referentiepersoon, verzoekster bezit dezelfde nationaliteit, geen weerlegging van het vermoeden van een gedeelde vrees en de referentiepersoon geniet nog steeds een beschermingsstatuut op het ogenblik van de beslissing voor verzoekster.

In casu heeft verzoekster niet dezelfde nationaliteit als haar echtgenoot en kind. Verzoekster heeft de Algerijnse nationaliteit en aldus werd haar verzoek om internationale bescherming correct beoordeeld ten opzichte van haar land van nationaliteit, zijnde Algerije. Verzoekster kan dan ook geen aanspraak maken op een beschermingsstatus ten opzichte van Gaza, waarvan niet zij, maar haar echtgenoot afkomstig is. De Raad benadrukt te dezen dat elk verzoek om internationale bescherming individueel wordt onderzocht, rekening houdend met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. De vaststelling dat er in hoofde van verzoeksters echtgenoot en hun kind werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatus doet niets af aan de appreciatie van verzoeksters asielaanvraag, die geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt ten aanzien van Algerije, het land waarvan zij de nationaliteit bezit. Verzoekster kan zich aldus niet zonder meer steunen op de erkenning van de vluchtelingenstatus van haar echtgenoot en kind teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij betoogt dat erkenning van de vluchtelingenstatus tot haar moet worden uitgebreid. Het doel van de asielprocedure is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Voorts wijst de Raad er in dit verband nog op dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. De gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen (artikel 24 van de richtlijn). Verzoekster dient aldus gebruik te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

Waar verzoekster nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient te worden benadrukt dat rechterlijke beslissingen geen precedentwaarde hebben en dat bovendien elke asielaanvraag op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

2.8. Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog wijst op een mogelijke schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tweemaal een persoonlijk onderhoud verkreeg waar ze uitgebreid de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige

stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de wet van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.10. Verzoekster vraagt *in fine* om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen. de Raad wijst erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS